

Arrest

nr. 348 316 van 10 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mozambikaanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 januari 2026.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart een staatsburger van Mozambique te zijn, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal

evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan het feit dat zij door de vermeende problemen van haar vader zelf vervolging zou dienen te vrezen of in die mate slecht zou zijn behandeld door de familie van haar stiefmoeder dat dit aanleiding zou geven tot internationale bescherming. Evenmin wist zij de discriminatie die zij zou gekend hebben omwille van haar Rwandese afkomst aannemelijk te maken. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 320 179 van 17 januari 2025. De Raad stelde vast dat zij over de Mozambikaanse nationaliteit beschikt, dat zij niet aannemelijk wist te maken problemen gekend te hebben of te zullen kennen bij een terugkeer ten gevolge van de ontvoering van haar vader en dat zij niet wist aan te tonen schade te zullen lopen omwille van haar beweerde Rwandese herkomst.

In het kader van haar huidig verzoek verwijst verzoekster naar de door haar aangehaalde problemen in haar eerste verzoek om internationale bescherming. Zij verklaart in deze dat haar vader na zijn ontvoering is teruggekeerd, maar dat zij nog steeds geen contact onderhouden. Zij voegt daarbij toe dat haar vader in juni of juli 2024 werd aangevallen omdat hij van Rwandese afkomst is en om deze reden in december 2024 naar Swaziland is gevlucht. Sinds januari 2025 zou zij bovendien in België lid zijn van de Rwandese politieke oppositiepartij FDU (Forces démocratiques unifiées). Zij woont samenkomsten van de partij bij en deed mee aan manifestaties. Ter ondersteuning van haar huidig verzoek legt zij volgende documenten neer: foto's van haar politieke activiteiten, een attest van de coördinator van CLIIR (Centre de Lutte contre l'Impunité et l'Injustice au Rwanda) waarin wordt gesteld dat zij lid werd van FDU en deelneemt aan hun activiteiten, haar lidkaart bij FDU en haar 9bis-aanvraag.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) zij opnieuw verwijst naar de eerder ongeloofwaardig bevonden problemen die zij zou kennen omwille van de eerdere ontvoering van haar vader. Er dient op gewezen dat zij geen enkel persoonlijk of concreet element aanhaalt die de ongeloofwaardigheid van dit relaas zou kunnen herstellen. Het is daarbij weinig geloofwaardig dat zij op heden de problemen van haar vader kadert binnen zijn vermeende Rwandese achtergrond, terwijl dit in haar eerder verzoek geenszins op deze manier werd gekaderd. Zij werd in haar eerste verzoek om internationale bescherming uitgebreid bevraagd over de reden waarom haar familie geviséerd zou zijn geweest. Zij stelde dit echter niet te weten en kon enkel verwijzen naar financieel gewin. Deze beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen. Uit dit arrest blijkt evenmin dat zij dit in haar beroepsprocedure heeft aangehaald, ook daar wordt enkel verwezen naar de algemene situatie van Rwandese personen of vluchtelingen in Mozambique. Voorts blijkt uit dit arrest eveneens dat zij niet aannemelijk wist te maken dat haar beweerde Rwandese herkomst aanleiding geeft tot feiten die wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn of een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten om aanleiding te geven tot internationale bescherming. Zodoende wordt geen enkel geloof gehecht aan haar verklaringen terzake en kan dan ook niet aangenomen worden dat een vermeende recente aanval op haar vader die zij aanhaalt om deze reden een factor betreft dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij aanspraak zou kunnen maken op internationale bescherming. Een simpele verklaring dat haar vader opnieuw problemen zou hebben gekend werpt geen enkel nieuw licht op haar eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen. Daarenboven heeft ook haar zus een volgend verzoek om internationale bescherming ingediend. In haar verklaringen komt echter naar voren dat zij deze aanval opnieuw schetst binnen gemeenschappelijke feiten. Zij geeft namelijk aan dat dit ging om bandieten en criminelen. Dit versterkt het Commissariaat-generaal verder in haar beoordeling dat deze loutere verklaringen de kans op internationale bescherming niet groter maakt. (ii) zij in strijd met haar eerdere verklaringen stelt dat zij alsnog in contact staat met haar vader, haar geloofwaardigheid verder schaadt. Dat zij gedurende haar persoonlijk onderhoud in januari 2024 bleef vasthouden dat geen enkel contact met haar vader mogelijk is, dit terwijl zij momenteel verklaart reeds in 2023 met haar vader gesproken te hebben, opnieuw haar gehele geloofwaardigheid aan het wankelen brengt. Dit zorgt er des te meer voor dat van haar verwacht kan worden van bij het begin meer concrete informatie te verschaffen omtrent de aanleiding van haar vermeende vervolging.

(iii) omtrent haar verklaring lid te zijn van een Rwandese oppositiepartij, dit terwijl zij over de nationaliteit van Mozambique beschikt, niet kan worden ingezien hoe deze activiteiten aanleiding zouden kunnen geven tot vervolging bij een terugkeer naar Mozambique. Daarenboven weet zij zelf niet aan te geven welke problemen dit zou kunnen opleveren bij een terugkeer naar Mozambique. Indien deze activiteiten op zich een risico op vervolging zouden inhouden bij een terugkeer naar Mozambique omwille van het feit dat dit banden met Rwanda zou kunnen aantonen, kan zij ook dit op basis van haar verklaringen niet aannemelijk maken. Vooreerst verklaart zij enkel een lid te zijn en geen specifieke functie te bekleden binnen de partij. Er wordt daarbij niet ingezien hoe de Mozambikaanse (of zelfs de Rwandese) autoriteiten op de hoogte zouden zijn van haar activiteiten waarna dit een risico op vervolging zou kunnen uitmaken. Evenmin blijkt dit uit de door haar neergelegde documenten hieromtrent. Deze documenten tonen allerminst enig doorgedreven activisme aan waardoor zij de aandacht zou kunnen trekken van de Mozambikaanse autoriteiten.

(iv) haar voorgelegde aanvraag tot een verblijf op basis van 9bis, geen elementen aanbrengt betreffende een vrees voor vervolging en betreft dit louter een procedure opgestart naast deze om internationale bescherming te verkrijgen.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoekster heeft aangebracht in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekster slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Waar verzoekster het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekster een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat aan verzoekster tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoekster in haar verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

8. Verzoekster stelt dat: "Immers, personen met Rwandese origine in Mozambique worden maatschappelijk uitgesloten, geconfronteerd met vijandige stereotypering en beperkt in toegang tot onderwijs, werk en sociale netwerken. Deze discriminatie is zichtbaar en aanwijsbaar, ongeacht de formele Mozambikaanse nationaliteit van verzoekende partij."

In de eerste plaats dient erop te worden gewezen dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend

zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571).

De Raad wijst op hetgeen werd vastgesteld in de beslissing genomen door de commissaris-generaal in het kader van haar eerste verzoek: „Daarnaast kunnen ook de problemen die u aanhaalt met de familie van uw stiefmoeder of de discriminatie die u verklaart te hebben gekend omwille van uw beweerd Rwandese afkomst geen aanleiding geven tot internationale bescherming. Zowel deze discriminatie als de problemen binnen de familie zijn niet van een danige ernst dat dit als vervolging of ernstige schade kan worden beschouwd. In beide gevallen heeft u het enkel over woorden en verwijten. U haalt aan dat uw leerkracht u uw naam verschillende keren liet uitspreken (NPO p.17-19). U verklaart dat zij u verweten verantwoordelijk te zijn voor de dood van uw stiefmoeder en te vrezen om deze reden vergiftigd te worden (NPO p.6), maar ook dit weet u niet te concretiseren. U haalt op geen enkel moment enige specifieke gebeurtenis aan, behalve dat er gezwezen werd toen u de kamer binnenkwam (NPO p.20). U haalt hierbij geen verdere incidenten of gevolgen aan. Dit kan derhalve allermindst als voldoende ernstig worden beschouwd om u om deze reden internationale bescherming toe te kennen.”. Verzoekster brengt in het kader van haar huidig verzoek geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan deze vaststellingen te tornen.

Waar verzoekster stelt dat “Zo gebeurde de aanval op de vader van verzoekende partij in juni/juli 2024 expliciet omdat hij van Rwandese afkomst is: (...)”, en hierbij verwijst naar haar verklaringen afgelegd tijdens haar huidig verzoek op de DVZ, wijst de Raad op hetgeen in de bestreden beslissing dienaangaande terdege wordt gemotiveerd: “In onderhavige verzoek berust u voornamelijk op de motieven die u in uw vorig verzoek heeft aangehaald en haalt u hiertoe geen elementen aan die de eerdere beoordeling van het Commissariaat-generaal in een ander licht kunnen stellen. U verwijst opnieuw naar de eerder ongeloofwaardig bevonden problemen die u zou kennen omwille van de eerdere ontvoering van uw vader. Er dient op gewezen dat u geen enkel persoonlijk of concreet element aanhaalt die de ongeloofwaardigheid van dit relaas zou kunnen herstellen. Het is daarbij weinig geloofwaardig dat u op heden de problemen van uw vader kadert binnen zijn vermeende Rwandese achtergrond, dit terwijl dit in uw eerder verzoek geenszins op deze manier werd gekaderd. U werd in uw eerste verzoek tot internationale bescherming uitgebreid bevraagd over de reden waarom uw familie gevisieerd zou zijn geweest. U stelde dit echter niet te weten en kon enkel verwijzen naar financieel gewin. Deze beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen. Uit dit arrest blijkt evenmin dat u dit in uw beroepsprocedure heeft aangehaald, ook daar wordt enkel verwezen naar de algemene situatie van Rwandese personen of vluchtelingen in Mozambique. Voorts blijkt uit dit arrest eveneens dat u niet aannemelijk wist te maken dat uw beweerd Rwandese herkomst aanleiding geeft tot feiten die wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn of een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten om aanleiding te geven tot internationale bescherming. Zodoende wordt geen enkel geloof gehecht aan uw verklaringen terzake en kan dan ook niet aangenomen worden dat een vermeende recente aanval op uw vader die u aanhaalt om deze reden een factor betreft dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u aanspraak zou kunnen maken op internationale bescherming. Een simpele verklaring dat uw vader opnieuw problemen zou hebben gekend werpt geen enkel nieuw licht op uw eerdere ongeloofwaardig bevonden verklaringen. Daarenboven heeft ook uw zus een volgend verzoek tot internationale bescherming ingediend. In haar verklaringen komt echter naar voren dat zij deze aanval opnieuw schetst binnen gemeenschappelijke feiten. Zij geeft namelijk aan dat dit ging om bandieten en criminelen. Dit versterkt het Commissariaat-generaal verder in haar beoordeling dat deze loutere verklaringen de kans op internationale bescherming niet groter maakt.”.

Door algemeen aan te halen dat personen met Rwandese origine in Mozambique worden gediscrimineerd, te verwijzen naar haar afgelegde verklaringen op de DVZ, en te stellen dat verweerder haar herkomst niet had mogen reduceren tot een louter formeel element, maar rekening diende te houden met de reële perceptie in de Mozambikaanse samenleving, brengt zij geen dwingende argumenten of concrete gegevens bij die een ander licht werpen op de voorgaande vaststellingen en slaagt er niet in om deze te ontkrachten.

9. Verzoekster wijst op haar lidmaatschap in België van een Rwandese oppositiepartij. Zij haalt aan dat: “Het is een publiek geheim dat Rwanda een omvangrijk netwerk onderhoudt in de diaspora, inclusief in buurlanden zoals Mozambique. Zo heeft Rwanda troepen ingezet in Mozambique (bv. in Cabo Delgado) voor strijd tegen terrorisme; dit toont dat Rwanda invloed en capaciteit heeft binnen Mozambique¹ (...)” en verwijst hierbij naar een artikel dienaangaande. Zij verwijst verder naar een rapport omtrent de transnationale reikwijdte/repressie van de Rwandese veiligheidsdiensten en stelt hierbij dat: “Dit toont aan dat de graad van betrokkenheid of functie binnen een oppositiepartij niet doorslaggevend is. Het volstaat dat iemand zichtbaar is als lid of sympathisant om door het Rwandese regime als bedreiging te worden beschouwd.”.

De Raad wijst er op dat haar verzoek om internationale bescherming dient beoordeeld te worden ten aanzien van het land waarvan zij de nationaliteit bezit, in casu Mozambique, zoals ook het geval was in de beoordeling in het kader van haar eerste verzoek.

De Raad merkt op dat het niet aannemelijk is dat verzoekster in het geval van een terugkeer naar Mozambique problemen zou kennen omwille van haar lidmaatschap in België van een Rwandese oppositiepartij. Verzoekster verklaart lid te zijn van een Rwandese oppositiepartij, dit terwijl zij over de nationaliteit van Mozambique beschikt. De Raad merkt verder op dat zij in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Mozambikaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Mozambikaanse autoriteiten haar handelingen niet op de voet gevolgd hebben en derhalve niet op de hoogte zijn van haar acties in en vanuit België. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe deze activiteiten aanleiding zouden kunnen geven tot vervolging bij een terugkeer naar Mozambique. Daarenboven weet zij zelf niet aan te geven welke problemen dit zou kunnen opleveren bij een terugkeer naar Mozambique. Indien deze activiteiten op zich een risico op vervolging zouden inhouden bij een terugkeer naar Mozambique omwille van het feit dat dit banden met Rwanda zou kunnen aantonen, kan zij ook dit op basis van haar verklaringen niet aannemelijk maken. Vooreerst verklaart zij enkel een lid te zijn en geen specifieke functie te bekleden binnen de partij. Er wordt daarbij niet ingezien hoe de Mozambikaanse (of zelfs de Rwandese) autoriteiten op de hoogte zouden zijn van haar activiteiten of enige bekendheid zouden genieten bij hen, waarna dit een risico op vervolging zou kunnen uitmaken. Evenmin blijkt dit uit de door haar neergelegde documenten dienaangaande. Deze documenten tonen allerm minst enig doorgedreven activisme aan waardoor zij de aandacht zou kunnen trekken van de Mozambikaanse (of zelfs de Rwandese) autoriteiten. Haar activiteiten zijn immers van kleinschalige aard.

Door te verwijzen naar haar afgelegde verklaringen op de DVZ, haar voorgelegde documenten, en naar algemene informatie, brengt zij geen dwingende argumenten of concrete gegevens bij die een ander licht werpen op de voorgaande vaststellingen en slaagt er niet in om deze te ontkrachten.

Het verwijzen naar algemene informatie volstaat niet om aan te tonen zij in haar land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hiertoe in gebreke.

10. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Mozambique actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van haar geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zij brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

11. Bijgevolg lijkt verzoekster geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. Aanvullende nota

Verzoekster heeft op 19 maart 2026 een aanvullende nota overgemaakt overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, met daarbij gevoegd een e-mail van 26 september 2024 met de identiteitskaart van haar vader (stuk 1), een kopie van bewijs van afgifte van het fiscaal identificatie-nummer van haar vader van 31 mei 2019 met vertaling (stuk 2), een kopie van de gezondheidskaart van haar vader, zonder datum, met vertaling (stuk 3), een getuigenis van de heer M.S.S. van 5 januari 2026 alsook een kopie van zijn identiteitskaart, met vertaling (stuk 4) en een artikel uit DZ van 9 juni 2025 over vervolging van Rwandese vluchtelingen in Mozambique (stuk 5).

Ter zitting voegt verzoekster nog een zesde stuk toe aan haar aanvullende nota, met name een persartikel over Rwandezen in Mozambique en over de vervolging van Hutu-kinderen in het buitenland. In tegenstelling tot wat de advocaat die verzoekster ter zitting bijstaat stelt, dateert dit artikel van 7 mei 2025 en niet van 15

februari 2026; die laatste datum heeft immers enkel betrekking op de datum waarop het betreffende artikel werd afgedrukt.

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

4.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

5. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 20 maart 2026 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1882 legt de eed af en tolkt Kinyarwanda – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekster verwijst, voor wat betreft de nieuwe elementen die haar huidig navolgend beschermingsverzoek rechtvaardigen, naar de stukken die zij heeft gevoegd bij haar nota, meer bepaald de e-mail van 26 september 2024 met de identiteitskaart van haar vader – waarbij de voorzitter opmerkt dat deze e-mail dateert van ruim voor de bestreden beslissing – en de getuigenis van dhr. M.S. van januari 2026. Zij wijst er ook op dat bepaalde stukken weliswaar dateren van voor het nemen van de bestreden beslissing, maar dat zij de vertaling ervan pas nadien heeft kunnen bijbrengen, zodat er wel degelijk rekening mee moet worden gehouden als nieuw element. Verder voegt verzoekster nog een zesde stuk, dat zij ook neerlegt, toe aan haar aanvullende nota: het betreft een persartikel van 15 februari 2026 over Rwandezes in Mozambique en over de vervolging van Hutu-kinderen in het buitenland. Verzoekster meent dat zij met dit alles voldoende elementen heeft bijgebracht die haar huidig, tweede beschermingsverzoek verantwoorden: als Rwandese van Hutu-origine in Mozambique heeft zij “een verhoogde zichtbaarheid” en riskeert zij het slachtoffer te worden van discriminatie, waar bovenop komt dat ook zijzelf politiek actief is: op sociale media worden zowel haar vader, haar zus als zijzelf met naam vernoemd. Besluitend stelt verzoekster dat dit alles er aanleiding toe moet geven haar als vluchteling te erkennen of toch minstens de bestreden beslissing te vernietigen om verweerder toe te laten de nieuw bijgebrachte elementen nader te onderzoeken. Verder bevraagd, licht verzoeker toe dat haar vader een politicus was, die veel heeft meegemaakt, zowel in Rwanda als in Mozambique, waarnaar het gezin is gevlucht. Zij benadrukt haar Hutu-origine en stelt dat ook zij veel heeft meegemaakt in Mozambique. Verzoekster kan niet terugkeren, noch naar Rwanda, noch naar Mozambique en vraagt om haar in België een beschermingsstatus toe te kennen.”

6.1. Verzoekster dient daags voor de zitting een aanvullende nota in waarbij zij volgende stukken toevoegt:

- e-mail van 26 september 2024 met de identiteitskaart van haar vader (stuk 1);
- kopie van bewijs van afgifte van het fiscaal identificatienummer van haar vader van 31 mei 2019 (stuk 2);
- kopie van de gezondheidskaart van verzoeksters vader (stuk 3);
- getuigenis van dhr. M.S.S. (stuk 4);
- een artikel uit DZ van 9 juni 2025 (stuk 5).

Ter zitting voegt verzoekster nog een zesde stuk toe aan haar aanvullende nota, met name:

- een persartikel dat van 7 mei 2025 dateert (stuk 6).

6.2. De Raad stelt vast dat dit persartikel van 7 mei 2025 afkomstig is van de website <http://www.veritasinfo.fr> en consulteerbaar is via de weblink die onderaan het artikel wordt vermeld.

De titel van dit artikel luidt: *“Rwanda: la persécution silencieuse des enfants de réfugiés hutus à l'étranger”*. Het artikel beschrijft hoe kinderen van Rwandese vluchtelingen in het buitenland worden vervolgd en geïntimideerd door het Rwandese regime. In het bijzonder wordt het wedervaren van de familie B. in Mozambique omstandig toegelicht. Er wordt beschreven hoe de vader van verzoekster werd lastiggevallen en aangevallen door agenten van het Rwandese regime alsook hoe zijn dochters, onder wie verzoekster, werden geïntimideerd, in die mate dat zij Mozambique zijn ontvlucht.

6.3. De Raad acht verder onderzoek naar dit persartikel noodzakelijk. Daarbij hoort een beoordeling van de inhoudelijke en formele kenmerken van dit persartikel. Ook lijkt het aangewezen om verzoekster hierover

nader te horen in het kader van een persoonlijk onderhoud, nu de terechtzitting van de Raad daarvoor niet geschikt is.

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of vertegenwoordigd. Zij heeft derhalve niet mondeling gerepliceerd op deze aanvullende nota en aldus geen standpunt ingenomen met betrekking tot dit persartikel.

De Raad is van oordeel dat een verdere analyse van dit persartikel is vereist om op correcte wijze de geloofwaardigheid en aannemelijkheid van verzoeksters voorgehouden profiel en haar daarop gebaseerde vrees voor vervolging te kunnen beoordelen.

6.4. Gelet op het geheel van de nieuwe stukken, de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting en het gebrek aan verdere onderzoeksbevoegdheid, verkeert de Raad in de onmogelijkheid om nadere duiding te verkrijgen omtrent de waarachtigheid en bewijswaarde van de stukken die verzoekster aanreikt, waaronder het persartikel van 7 mei 2025, alsook om de geloofwaardigheid en gegrondheid van haar beweerde profiel en haar beweerde vrees voor vervolging op een gedegen wijze te onderzoeken.

7. De Raad wijzigt, gelet op wat voorafgaat, zijn standpunt van de beschikking van 13 januari 2026.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van een verdere onderzoeks-bevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoekster niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep dat voldoet aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeks-maatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 9 september 2025 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO

